

POSTANOWIENIE

Dnia 20 lutego 2007 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Mirosława Wysocka

w sprawie ze skargi pozwanych Z.S. i I.S.

o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku

Sądu Rejonowego w A.

z dnia 23 listopada 2005 r., sygn. akt [...],

w sprawie z powództwa Syndyka masy upadłości L.W., E.S. i I.P. wspólników SC
"C."

przeciwko Z.S., M.S., D.S. i I.S.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 20 lutego 2007 r.,

- I. odrzuca skargę;**
- II. zasądza od Z.S. i I.S. na rzecz powoda kwotę 120 (sto dwadzieścia) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania ze skargi;**
- III. oddala wniosek o przyznanie zwrotu kosztów pomocy prawnej udzielonej Z.S. i I.S. w postępowaniu ze skargi.**

Uzasadnienie

Pozwani małżonkowie I. i Z.S. reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika w osobie adwokata skierowali do Sądu Rejonowego w A. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego wyroku tego Sądu z dnia 23 listopada 2005 r., którym uwzględnione zostało wytoczone przeciwko nim oraz ich dwóm synom powództwo o zapłatę. Wskazany wyrok Sądu pierwszej instancji uprawomocnił się wobec braku jego zaskarżenia.

W odpowiedzi na skargę powód wniósł o jej odrzucenie bądź odmowę przyjęcia do rozpoznania ewentualnie o jej oddalenie oraz domagał się zasądzenia od pozwanych solidarnie zwrotu kosztów postępowania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga pozwanych jest niedopuszczalna z powodu licznych wad, z których każda stanowi wystarczającą i samodzielną podstawę do odrzucenia skargi.

Zgodnie z art. 424⁶ § 1 k.p.c. skargę o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia należy wnieść do sądu, który wydał zaskarżone orzeczenie. Rozpoznanie skargi należy jednak wyłącznie do Sądu Najwyższego, a zatem skarga taka może być skierowana jedynie do tego Sądu. Na skarżących spoczywa obowiązek prawidłowego oznaczenia sądu, do którego kierują swą skargę (art. 126 § 1 pkt 1 k.p.c.) i który właściwy jest do jej rozpoznania (por. postanowienie SN z dnia 1 października 1997 r., I CKN 255/97, Prok. i Pr. 1998 r., nr 4, poz. 41). Ponieważ skarżący w toczącym się obecnie postępowaniu byli, tak jak tego wymaga art. 87¹ § 1 k.p.c., reprezentowani przez profesjonalnego pełnomocnika, błędne skierowanie skargi do Sądu Rejonowego zamiast do Sądu Najwyższego nie mogło być kwalifikowane w kategoriach oczywistej niedokładności bądź nie zachowania warunków formalnych pisma procesowego. Wykluczona była więc możliwość zastosowania art. 130 § 1 k.p.c. i wezwania pełnomocnika skarżących do naprawienia popełnionego przez niego błędu przez wskazanie sądu właściwego do rozpoznania skargi (por. postanowienie SN z dnia 24 lipca 2006 r., IV CNP 57/06, nie publ.).

W konsekwencji za jedną z przyczyn decydujących w sprawie niniejszej o niedopuszczalności skargi należy uznać skierowanie jej do niewłaściwego sądu.

Kolejnym powodem uznania skargi pozwanych za niedopuszczalną jest jej wniesienie od wyroku Sądu pierwszej instancji. Skarga o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego orzeczenia przysługuje bowiem od orzeczenia sądu drugiej instancji (art. 424¹ § 1 k.p.c.). Jedynie w wyjątkowych wypadkach, gdy niezgodność z prawem wynika z naruszenia podstawowych zasad porządku prawnego lub konstytucyjnych wolności albo praw człowieka i obywatela, skarga może być wniesiona także od orzeczenia sądu pierwszej instancji, o ile strony nie skorzystały z przysługujących im środków prawnych i nie jest możliwa zmiana lub uchylenie tego orzeczenia w drodze innych przysługujących stronie środków prawnych, (art. 424¹ § 2 k.p.c.). W takim wypadku zgodnie z art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c., wnosząc skargę od wyroku sądu pierwszej instancji, strona ma obowiązek wykazania, że przesłanki te w danej sprawie zachodzą (por. m.in. postanowienie SN z dnia 19 stycznia 2006 r., II CNP 2/06, OSNC 2006, nr 6, poz. 112). Skarga pozwanych tak określonego wymagania jednak nie spełnia, gdyż skarżący nie tylko nie podjęli próby wykazania w skardze, że taki wyjątkowy wypadek w sprawie niniejszej zachodzi, lecz także nie wyjaśnili, jakie - ich zdaniem - zasady zostały zaskarżonym przez nich wyrokiem naruszone. Ogólnikowe odwołanie się przez skarżących do zasady „przestrzegania prawa” może być w tym zakresie uznane co najwyżej za próbę pozorną.

Mając na uwadze, że skarga nie czyni zadość wskazanemu wyżej wymaganiu należało przyjąć, iż niedopuszczalność skargi pozwanych jest również spowodowana jej nieusuwalnymi brakami konstrukcyjnymi.

W niniejszej skardze oprócz wskazanych wyżej elementów, które wymienia art. 424⁵ § 1 pkt 5 k.p.c. zabrakło także elementów określonych w pkt 2 i 4 tego przepisu.

Jak wynika z treści skargi, wymaganie przytoczenia podstaw skargi (art. 424⁵ § 1 pkt 2 k.p.c.) oraz wymaganie wskazania przepisu prawa, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne, są przez pozwanych traktowane

równoważnie (art. 424⁵ § 1 pkt 3 k.p.c.). Jak to zaś już wielokrotnie zostało powiedziane w orzecznictwie Sądu Najwyższego, każde z tych wymagań ma charakter niezależny i musi być spełnione samodzielnie. W konsekwencji, ponieważ wymagania te nie są tożsame, należy w skardze oddzielnie przytoczyć jej podstawy oraz oddzielnie wskazać przepis, z którym zaskarżone orzeczenie jest niezgodne (por. postanowienie SN z dnia 20 lipca 2006 r., IV CNP 1/05, nie publ. oraz uzasadnienie postanowienia SN z dnia 27 stycznia 2006 r., III CNP 23/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 140). W skardze pozwani ograniczyli się natomiast do wskazania przepisów, z którymi - ich zdaniem - wyrok z dnia 23 listopada 2005 r. jest niezgodny i zaniechali przytoczenia jej podstaw. W tym więc zakresie skargę niniejszą również należało uznać za dotkniętą istotnym nieusuwalnym brakiem.

Kolejną, wadą niniejszej skargi, która również czyni ją niedopuszczalną, jest występujący w niej brak uprawdopodobnienia, że na skutek wydania zaskarżonego wyroku pozwanym została wyrządzona szkoda (art. 424⁵ § 1 pkt 4 k.p.c.). Spełnienie tego wymagania polega na złożeniu przez stronę wnoszącą skargę oświadczenia, że szkoda taka wystąpiła, wskazaniu jej rodzaju i rozmiaru oraz związku przyczynowego, jaki zachodzi między wydaniem zaskarżonego orzeczenia a szkodą, a także na powołaniu lub przedstawieniu dowodów lub innych środków uwiarygodniających twierdzenia strony (por. postanowienia SN z dnia 23 marca 2006 r., IV CNP 23/06, Biul.SN 2006, nr 6, poz. 8 oraz z dnia 31 stycznia 2006 r., IV CNP 38/05, OSNC 2006, nr 7-8, poz. 141). W powyższym zakresie skarżący ograniczyli się natomiast do stwierdzenia, że wyrządzona im szkoda wiąże się z egzekwowaniem przez powoda kwot wymienionych w sentencji wyroku Sądu Rejonowego w A. z dnia 23 listopada 2005 r., nie starając się nawet tego faktu wykazać bądź uprawdopodobnić.

Wobec powyższego należało orzec, jak w sentencji, na podstawie art. 424⁸ § 1 k.p.c.

Rozstrzygnięcie o kosztach postępowania ze skargi zostało oparte na podstawie art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z 108 § 1 k.p.c.

Oddalając wniosek o przyznanie od Skarbu Państwa zwrotu nie opłaconych kosztów pomocy prawnej Sąd Najwyższy miał na względzie, że zgodnie z utrwalonym orzecznictwem (por. np. postanowienie SN z dnia 12 lutego 1999 r., II CKN 341/98, OSNC 1999, nr 6, poz. 123) wniesienie niedopuszczalnego środka zaskarżenia przez adwokata ustanowionego z urzędu nie może być uznane za udzielenie pomocy prawnej w rozumieniu art. 29 ust. 1 ustawy z dnia 26 maja 1982 r. - Prawo o adwokaturze (t.j. - Dz.U. 2002, Nr 123, poz. 1058 ze zm.).